

Ruj izi / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy, Sözlür

написано kitapcy | 22 январь, 2025

Ruj izi / dedektif hikaye HERKÜL ADNAN MACERASI | RUJ İZİ

Yatağımdan sıçramama sebep olan o tiz çığlık sesini duyduğumda rüyalar alemini ziyarete gideli daha bir kaç saat bile olmamıştı. Bir süre yatağın karşısındaki duvara asılı tabloyu izlediğimi hatırlıyorum. Ne az önce duyduğum çığlığı ne onun sahibini ne de olağan dışı her durumun nasıl olup da benim eksenimden ayrılmadığını düşünmemiştim tabloya bakarken. Tek düşündüğüm henüz birkaç haftadır bana ait olan bu evi neden bu kadar zevksiz döşemiş olduğumdu. Belki hep yapmış olduğum gibi bu yeni evimi de çok geçmeden bir bahane bulup terk edeceğimi düşünmüş ve kendime bahaneler yaratabilmek için bu akıl almaz çirkinlikteki tabloyu her uyandığımda görmek zorunda kalmamı sağlayacak bir konumda asmakla yetinmeyip bir de yanına spot ışığı yerleştirmiştin. Bu düşüncelerle geçirdiğim vakit kendime gelmemi ve uykuyu üzerimden atmamı sağlayacak kadar uzun ve az önce duyduğum çığlığı unutmayacağım kadar kısaydı. Ses yatak odamın olduğu taraftan geliyordu. Odanın camından görünen tek şey, bu evi almamın en büyük sebeplerinden biri olan kestane ağacının dallarıydı. Hızla merdivenlerden inip mutfak penceresinden dışarı baktım. Karanlıktan başka bir şey yoktu sokakta. Sonra hemen yanımdaki evin salon ışığının yanıp birkaç dakika içinde tekrar söndüğünü fark ettim. Ya onlar da

benim gibi gizemli ılığın sahibini görme umudundalardı ya da ılık zaten onlara aitti. Bir süre daha camdan sokağı izleyerek evde kalmaya karar vermiştim ki, bir arabanın motor sesini duydum, bir süre sonra da polis arabalarının siren seslerini. Artık çaresiz dışarı ıkmalıydım. Bu bölgenin polisleri beni şahsen tanımasa da kısa zamanda burada olduğumu öğrenecek ve rica adı altında emrivaki yaparak bu işe dahil olmamı sağlayacaklardı zaten. Gençlik yıllarında hayalini kurduğum başarı ve n şimdi peşimi bırakmayan bir düşman gibi benim için diye düşünüyordum st kata çıkarken. Kendime acımayı bırakıp hızla giyindim ve silahımı temizliğe gelen kadın görmesin diye koyduğum gizli yerinden çıkarıp belime taktım.

İşte yüzlerce kez olduğu gibi yine kendimi bir olay yerinde bulmuştum. Polislerden birine yaklaştım, “Merhaba ben Adnan Yılmaz. İki yan evde oturuyorum,” dedim.

“Lütfen uzaklaşın beyefendi burası olay mahalidir. Gerek görülürse sizinle görüşmeye geleceğiz. Evinize dnn,” dedi delikanlı.

Konuşmasının kibarlığına ve kitap türkçesine benzer cümlelerine bakınca işe yeni başladığını anladım. İlk günlerim geldi aklıma. İlk cinayet masası deneyimimde olayı şansın da yardımı ile ben zmiştim. Amirim kovuşturma boyunca bana güvenmeyi reddetmiş ama sonuç benim baştan beri söylediğim gibi çıktığında hatasını anlayıp beni sağ kolu yapmıştı. Kendi amirlik dönemime kadar onun yanında eğitilmiştim, tecrübe edinmiştim ve hatta lakabımı da bana takan oydu.

“Amirine benim geldiğimi söyle delikanlı,” dedim ve yanından yürüyüp sarı şeridi geçtim.

Zavallı ne yapacağını bilemedi. Beni şeridin gerisine almak istedi ama cesaret de edemedi. Hızlı adımlarla eve girdiğini gördüm. Az sonra yanında benim yaşlarımda hafif toplu, kısa boylu, atık kaşlı ama sevimli görüntüye sahip bir adamla geri döndü.

“Merhaba,” dedi adam elimi sıkarken. “Sizi burada gördüğüme

çok şaşırdım. Ben İhsan Delik. Sorumlu benim. Bu nasıl tesadüf böyle? Murat burada oturduğunuzu söylediğinde bu olayda çok şanslı olacağımızı söyledim ona.”

“Memnun oldum İhsan Bey. Evet, yan evlerden birinde oturuyorum. Seslere uyandım. Kurban sizi aradı sanırım. Tehlike içinde miydi aradığında?”

“Bunu nereden biliyorsunuz?”

“Basit. Sesi duyduğum zaman ile en yakın karakoldan buraya gelme süresini hesapladım. Sesleri duyan birinin şaşkınlığı üzerinden atıp sizi aramış olması ve sizin en acele şekilde gelmeniz bile bu süreyi mantıklı şekilde açıklayamaz. Çılgıktan önce aranmış olmalısınız.”

“Size boşa Herkül Adnan demiyorlar,” dedi dişlerini tek tek sayabileceğim ölçüde açarak gülerken.

“Evet,” dedim iç çekerek. “Boşa demiyorlar.”

Amirim bana ilk kez Herkül dediğinde anlam verememiştim bu isme. Herkül mü ? Şu Zeus’un oğlu olan hani?

“Neden Herkül oluyorum ki?” diye sormuştum ona.

Amirim polis kolejindeyken sıkı bir Agatha Christie hayranı olduğunu söylemişti sorum üzerine. Hercule Poirot okuduğu o polisiyelerin kahramanıymış. 0 güne kadar duymamıştım adını.

“Hem neredeyse iki metre boyun ve iki adam birleşmiş kadar iri bir vücudun var,” diye eklemişti. “Zeus’un oğlu olsan ancak bu kadar olurdu Adnan. Herkül Adnan,”

Elimizdeki davayı çözdükten sonra hemen bir kitapçıya gidip tüm Hercule Poirot serisini almıştım.

... ..

“Hızlı bir ölüm gibi görünüyor. Kafasının arkasından darbe almış,” dedi tıknaz amir yerde yatan kadın cesedine bakarken.

“Hayır, birkaç dakika acı çekmiş hem bedensel hem ruhsal bir acı. Kurbanlık koyun gibi debelenmiş,” dedim.

Hepsi bana baktı. Kullandığım kelimeler daima insanları rahatsız etmiştir. Galiba fazla duygusuz bir benzetme olmuştu yine.

“Yani kafasının etrafındaki kan izlerine bakın. Çizgi çizgi dağılmış. Kafası seyirmişe benziyor. Bunu istemsiz yapmadığını düşünüyorum, çünkü ellerinin ve bacaklarının etrafındaki izler kapının olduğu tarafa yönelmeye çalıştığını gösteriyor. Üstelik bugün onun için özel bir günmüş, bu çok açık. Baksanıza, harika bir yemek masası hazırlamış. Pahalı bir şarap açmış. Raflardaki fotoğraflara bakınca genelde spor giyinen biri gibi görünüyor ama bugün sahneye çıkacak bir sanatçı gibi giyinmiş. Kapıların üstünde bile toz yok, titiz bir kadınmış demek. Ama bugün evin içinde ayakkabı giymiş. Hem bu ayakkabı ev ayakkabısı değil. Altına bakınca daha önce dışarda kullanılmış ama bugün altının silinmiş olduğu belli. Bugün silinmiş diyorum, çünkü birkaç gün önce silse bu kadar parlak olmazlardı. Kırklarının ortalarında bir kadın için bunca hazırlık sıradan değildir. Bugün için heyecanlıymış. Bakın telefonunda da bugüne ait birçok öz çekim var,” diyerek elimdeki telefonu amire uzattım. Ve ekledim. “Bir randevu olmalı.”

“Öyleyse hemen bu adamın kim olduğunu araştırmalıyız.”

“Kadının kim olduğunu bulmalısın,” diye düzelttim.

“Nasıl?” dedi şaşkın bakışlı amir.

Gözlerinin birbirine fazla yakın olduğunu o zaman fark ettim. Hem gözleri böyle yakın, hem de böyle şaşkın olunca gülünç görünüyordu.

“Kadının kim olduğunu zaten biliyoruz. Çok önceden beri tanırım onu. Şu randevusu olduğunu söylediğin adamı bulmalıyız,” diye devam etti sözlerine.

“Randevusu başka bir kadınlaymış, bir erkekle değil. Baksana şarap kadehlerinin ikisinde de ruj lekesi var ve rujların renkleri farklı. “

0 anda olaydan hemen sonra ışığın yanıp söndüğünü gördüğüm evde oturan güzel kadını hatırladım. Afrodit bu kadına benziyordur diye düşünmüştüm onu gördüğümde. Taşınmaya çalışırken yanıma gelmişti. Çocukluğundan başlamıştı anlatmaya. Sonlara doğru yakındaki üniversitede çalıştığını, şimdilik ücretli olduğunu ama yakında kadro alacağını da ekleyerek konuşmayı uzattıkça uzatmıştı. Hem de öyle ayrıntılı anlatmıştı ki tüm bunları, sıkılıp “Acilen tuvalete gitmeliyim,” diyerek yanından kaçmıştım.

“Maktülün yakındaki üniversiteyle bağı var mıydı?” diye sordum bizim şaşkın ördek amire.

“Oho.” dedi. “Sizi anlattıklarında hep abarttıklarını düşünürdüm. Bu kadarı da fazla artık. Neredeyse tutuklayacağım sizi. Evet, bağlantısı var. Dekan yardımcısıdır kendisi.”

“Üniversite ile ilgili birilerini arayarak kadro alımının ne zaman kesinleşeceğini ve açıklanacağını öğrenirsen sevinirim Murat,” dedim delikanlı polise. Sonra amire döndüm.

“İhsan istersen üst kata çıkalım, yatak odasını da görmemiz bizim için iyi olacaktır. Olayı hızlı çözmemiz gerekiyor sanırım. Yoksa bu iş biraz bürokrasiye takılacak gibi.”

“Nasıl bir bürokrasi? Hiçbir şey anlamadım söylediklerinden. Ama sana güveniyorum Herkül,” dedi yine dişlerini sergileyerek.

Üst kata çıktığımızda hafif bir dağınıklık bulduk, çok bir şey değildi ama rahatsız edici bir görüntü vardı odada. Daha dikkatli baktım. Yastıklardan birinde, alt kattaki kadehte bulunan rujla aynı renkte ruj izleri gördüm. Lekenin biraz üstünde rimel izi ile karışık ıslaklıklar vardı. İhsana dönüp işimizin bittiğini belirten bir baş hareketi yaparak hızla

çıktım odadan.

Merdivenlerden alt kata inerken Murat koşarak bize doğru geldi. “Amirim, yarın kadro için kurul toplanacakmış ve dekan yurt dışında olduğundan kurula maktül başkanlık edecekmiş,” dedi.

Bana bakarak amirim demesi, İhsan’ı hiç rahatsız etmemişti. Kompleksiz bir adamdı bu İhsan. Neredeyse o da bana amirim diyecek diye düşündüm.

“İhsan, hemen yan dairede oturan Ebru’yu bulun. Muhtemelen havaalanına gidiyordur şu anda. Kıbrıs’a geçecek. Oradan da yurt dışına kaçabilir. Çıkmadan yakalarsanız iyi olur. Tutuklanma sebebi olarak, beni tehdit ettiğini söylersiniz. Bu da size delilleri toplayacak vakit kazandırır. Şimdi dışarda bir sigara içip geleceğim. Olayın ayrıntılarını sonra anlatırım sana,” diyerek kendimi bahçeye attım.

Murat bana amirim dediğinde içimi soğuk bir rüzgar sarmıştı. Ayak parmaklarıma kadar üşümüştüm. Amirim, benim yüzümden öleli daha bir yıl bile olmamıştı o zamanlar. Olaydan sonra aldığım onca psikolojik tedavi bir işe yaramışa benzemiyordu. Bir olay yerinde olmak, cinayet davasıyla uğraşmak, bir polisin amirim dediğini duymak, kaldırabileceğimden çok fazlaydı benim için. Şimdi sizin merakınızı gidermek, bana babamdan yakın olan adamı, “amirimi” anlatmak isterdim size. Ama henüz öyle güçsüzüm ki. Doktorum bana, bu anı defterini tutmamı ve onu milyonlarca insan okuyacakmış gibi özenle yazmamı istediğinde bu fikir bana korkunç gelmişti. O bu öneriyi yaptığında tedavimin ikinci yılı idi . Ve görüyorsunuz bugün –TEDAVİYE BAŞLAYALI ÜÇBUÇUK YIL OLDU- ancak uygulayabildim doktorumun önerisini. Sizlere yazmak için ilk bu anıyı seçtim. Nedenini hiç bilmiyorum. Belki siz çözersiniz bu başlangıç noktasının nedenini. Bence bir yerden başlamak gerekiyordu, ben de buradan başladım. Bu yüzden ne olur sizleri merakta bırakıyorum diye kızmayın bana.

Belki de gerçekten hiç var olmayacak olan dostlarım.

Benim gibi iki metrelik bir adamı küçük bir sıçana çeviren o korkunç olaylar dizisini size anlatacak kadar güçlenmedim daha. Neyse, bu anımın devamında olanlar da ilginizi çekecektir eminim.

Ertesi gün komiser beni karakola davet etti, bir de araç göndermiş sağılsun. Oldum olası araç kullanmaktan korkarım ve ehliyet bile almamışşımdır. Demek ki Pamuk Prenses yanaklı amir beni araştırmış bütün gece diye düşündüm. Öyleyse olayları da öğrenmiştir. Bilmemezlikten gelme çabasını görmek beni rahatsız edecekti ama gitmek zorundaydım.

Birkaç saat sonra komşum olan alımlı kadın, ben ve amir sorgu odasındaaydık. Ben senaryomu sundum.

“Kıbrıs’ta doğdunuz. Bunu bana ilk tanıştığımızda anlatmıştınız. Konuşmalarınızdan fakir bir ailede doğmuş olduğunuzu anlamıştım. Ne İngiliz, ne Türk, ne de Kıbrıslı hissediyordunuz kendinizi. Aileniz karışık bir soyağacına sahipti. Nereye gitseniz oraya tam olarak ait değil gibiydiniz. Bu durum güç ve bağlılık takıntısı yaratmıştı sizde. Türkiye’de bir okulu kazandığınızda hırsınızın derecesi arttı. Artık sadece isteyen değil, elde eden bir insan olacaktınız. Okul bitti, master yaptınız. Sonra hemen üniversitelere başvurdunuz. Büyük şehirlerde hiç bir okula kabul edilmediniz hep birileri torpille önünüze geçiyor sizden çalışıyorlardı başarıyı. Ama yılmadınız birkaç sene içinde bu kıyı kasabasında yeni açılan üniversitede sözleşmeli olarak başladınız. Sonra maktül ile tanıştınız. Size yol gösteren bu kadın idolünüz olmuştu. Sık sık spor yapan, çok arkadaşı olan, erkeklere ihtiyaç duymadan ayakta duran ve dekan yardımcısı olmayı başarmış bu kadın sizde hayranlık uyandırmıştı. Sizi ilk gördüğü andan beri herkese karşı korumuş, ne zaman işinizde zorlansanız size yol göstermiş ve kadrolu olma konusunda sizi cesaretlendirmişti. Size, üniversitenin lojmanında kalamadığınız için kendi evinin yanındaki kiralık

daireyi bile ayarlamıştı. O evi tutmanız için kefil olmuştu belki de. Çünkü buralarda kefilsiz daire bulmak çok zordu. Ben de aradım oradan biliyorum sırf bu yüzden evi satın aldım. Her neyse konudan uzaklaşmayayım. Kadro toplantısından bir gün önce sizi evine yemeğe davet ettiğinde bunun bir kutlama olacağını anlamıştınız. Kesin kadroda olacaktınız ve yol göstericinizle erken bir kutlama yapacaktınız o yemekte. O gün eve gittiğinizde dekan yardımcısını çok farklı buldunuz. Hiç giyinmediği gibi giyinmiş hiç yapmadığı kadar makyaj yapmış evin her yerine mumlar yakmıştı. Bir an için başka bir randevusu olduğunu düşündünüz ama kısa sürede tüm hazırlığın sizin için olduğunu anladınız. Daha önce defalarca erkekler tarafından taciz edilmişsiniz. Dikkat çekici ve fazla seksi bir görünümünüz vardı. Yıllarca bu görüntü hep zekanızın önüne geçmişti ve erkeklere güvenmemeniz gerektiğini size öğretmişti. Tüm erkeklerin sizin için öldüğünü düşünüyordunuz. Benimle ilk karşılaştığınızda bana bakışınızdan anlamıştım bunu. Beni hem küçümsüyor hem de sürekli gözlerim vücudunuza kayıyor mu diye bakıyordunuz sinsi bir gülümsemeyle. Erkekleri tanımıştınız evet ama kadınları tanıımıyordunuz. Bu kadını bir abla belki bir anne gibi görmüştünüz. Ama o günkü hazırlığı görür görmez anladınız. Defalarca rastlamıştınız bu görüntüye. Çaresiz girdiniz içeri. O yemeğin tadını çıkarırken siz tabağınıza bile dokunmamıştınız. Yalnızca şarap içmiştiniz. Hem de bol bol. Böylece bilincinizi bulanıklaştırmak istemiştiniz. Sonra beklenen oldu. Dekan yardımcısı sizi odasına çıkardı. O amacına ulaşırken siz ağlıyordunuz. Belki bunu fark etmedi bile. Ama kafasını yastığa gömük ağlamış bir kadının izlerini görür görmez tanıyacak kadar hercai bir adamım ben galiba. Yani yatak odasında bıraktığınız izleriniz gözümden kaçmadı. Olaydan sonra alt kata indiniz. Orada size kadronun kesin olmadığını, onun sadece bir oyu olduğunu söyledi. Çıldırdınız, tartışmaya başladınız, evden gitmenizi istedi, gitmediniz. Polisi aradı. Telefonu elinden alarak orada bulduğunuz Eyfel Kulesi heykelini alıp kafasına sapladınız. Sonra heykeli çantanıza attınız. Maktülün telefonunda o gün aynı kıyafetle siz eve gelmeden yaptığı

birkaç öz çekim buldum. O fotoğraflarda heykel, hemen arkasındaki sehpanın üzerindeydi. Ama eve girdiğimizde yerinde değildi. Kadın can çekişirken hızla çıktınız evden. Kendi evinize girip gerekli birkaç şey aldınız yanınıza. Sonra havaalanına sürdünüz. Her şeyin başladığı yere, evinize, Kıbrıs'a dönecektiniz.”

Konuşmam bittiğinde ağlamaktan kan çanağına dönen gözlerini bana dikti Afrodite. Acıyla karışık bir gülümsemeyle, “Tek bir yerde yanıldınız,” dedi. “Odadan önce o indi. Ben şoku atlatıp aşağıya indiğimde eline bir şarap kadehi almış, ayakta duruyor, içkisinin tadını çıkarıyordu. Pişmandım. Utanıyordum. Öyle yüzsüz, öyle pişkindi ki, midem bulandı. O bana dönüp ‘Aferin sana, yarın kesin seni alacağız kadroya. Zaten bana böyle karşılık vereceğinden emindim. Kuruldan geçmen için oy verecek gerekli sayıyı topladım bile. Akıllı kızsın,’ dedi. Birden kendimi kaybettim ve saldırdım ona. Ama o benden güçlüydü. Sürekli beni savurmayı başarıyordu. Evden dışarı atmaya çalışıyordu beni. Bu sırada da ‘Bittin sen küçük aptal’ diye bağıırıyordu. Bense kendimi durduramıyordum, tüm gücümle saldırıyordum ona. O sırada telefonunu aldı eline. Diğer eliyle de beni uzaklaştırıyordu kendinden. Telefonda, ‘Ben dekan yardımcısı, evimde biri var, saldırıyor’ dediğini duydum. Elimde heykelin olduğunu o an fark ettim. Konuşması bitmeden tüm gücümle vurdum şerefsizce. Gerisini biliyorsunuz.

Bu kızın itirafını dinlerken tek düşündüğüm ne kadar da büyüleyici bir görüntüsü olduğuydu. Tüm geceyi nezarete geçirmiş ve sürekli ağlamıştı. Üstü başı kirliydi. Saçları yapış yapıştı ama hala çok çekiciydi. Tüm düşüncelerimi ona söylesem, bu güzellik lanetinin peşini bırakmayacağını anlayarak kendisini öldürebilirdi. Ben de sustum. Ama o bakışlarımdan düşüncelerimi okuyacak kadar uzun bir zamandır güzelliğiyle savaşıyor olmalıydı. Çünkü ertesi gün hakim karşısına çıkmadan intihar ettiğini duydum. Üstelik bir polis memuruna cilve yaparak, ondan ayakkabı bağı almayı bir şekilde başarmıştı.

Bu konuyu her hatırladığımda şunu düşünüyorum ‘Tıpkı amirimin ölümüne sebep olduğum gibi o göz kamaştırıcı kızın da ölümüne istemeden de olsa sebep olmuş muydum?’ Belki bakışlarımdan düşüncelerimi çözdü ve lanetle yaşamaktansa ölmeyi seçti. Peki, benim lanetim neydi? Yakaladığım bunca katil, bilerek, isteyerek öldürmüşlerdi kurbanlarını. Bense hiç fark etmeden mi öldürüyordum kendi kurbanlarımı?

Eylül 29–2016

Ceyda Kiremitçi Vasiliyev. Detektiv proza